

POSTANOWIENIE

15 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 15 grudnia 2023 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku M.W.

z udziałem K.C.

o stwierdzenie nabycia spadku po H.C.

na skutek skargi kasacyjnej K.C.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Toruniu

z 13 maja 2022 r., VIII Ca 233/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od K.C. na rzecz M.W. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

[P.L.]

UZASADNIENIE

Uczestnik K.C. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Toruniu oddalającego apelację skarżącego do postanowienia Sądu pierwszej instancji w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku prowadzonej z wniosku M.W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi. Przedstawił przy tym krótki wywód, z którego

wynika, że zdaniem uczestnika w sprawie doszło do naruszenia art. 670 k.p.c., gdyż Sąd drugiej instancji nie dostrzegł, iż Sąd Rejonowy „nie wyczerpał inicjatywy dowodowej” i „pomimo uprawdopodobnienia przez uczestnika okoliczności pozostawienia testamentu” przez spadkodawczynię „nie rozpoczął stosownego dochodzenia”.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (postanowienie SN z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku uczestnika warunkom tym nie odpowiada i sprowadza się do powtórzenia zarzutów kasacyjnych oraz nieznacznie skróconej, zmodyfikowanej wersji ich uzasadnienia. Skarżący nie przedstawił argumentacji wymaganej przy powołaniu się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zdolnej do przekonania o "oczywistej" zasadności skargi. Ponadto argumenty zostały ujęte w taki sposób, że ocena wniosku nie byłaby możliwa bez jednoczesnej analizy podstaw skargi, co na obecnym etapie postępowania jest niedopuszczalne (postanowienie SN z 18 maja 2018 r., IV CSK 612/17).

Niezależnie od wadliwego ujęcia argumentacji mającej przemawiać za wystąpieniem oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, o niewykazaniu tej przyczyny kasacyjnej świadczy również to, że – wbrew podnoszonym obecnie przez uczestnika twierdzeniom – w sprawie nie ustalono, by skarżący uprawdopodobnił istnienie testamentu. Przeciwnie, Sąd Okręgowy wyraźnie zanegował to stanowisko, stwierdzając, że uczestnik postępowania „oprócz gołosłownych twierdzeń nie przedłożył żadnych dowodów, które pozwoliłyby” na ustalenie, że spadkodawczyni sporządziła testament, jak również podsumowując, że „uczestnik nie zdołał chociażby uprawdopodobnić istnienia testamentu” (s. 3 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia). Brak dalszych działań nakierowanych na poszukiwanie testamentu (oprócz przesłuchania spadkobierców ustawowych oraz zwrócenia się do notariuszy prowadzących kancelarie na obszarze ostatniego miejsca zamieszkania spadkodawczyni) nie był zatem nieuzasadniony w stopniu, który uprawniałby do zaaprobowania tezy o oczywistej konieczności uchylenia lub zmiany zaskarżonego orzeczenia. Tymczasem dopiero wystąpienie takiego stanu przemawiałoby za przyjęciem skargi do rozpoznania, jako oczywiście uzasadnionej.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach rozstrzygnięto mając na względzie sporne interesy uczestników postępowania, ich wysokość ustalając na podstawie § 6 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

(M.M.)

(r.g.)